Carta Semanal
del Comité Central del POSI
Nº 1061, 14 a 21 de septiembre de 2025

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 116
Revista de actualidad política y discusión internacional
¡Alto al genocidio en Gaza!
¡Abajo las guerras imperialistas!

Ante los acontecimientos de Francia

És infinitament ingenu creure que la guerra condueix a la pau. Ni Putin, ni Trump, ni Zelenski, ni els dirigents europeus han estat capaços d'aportar l'essencial als pobles: la pau. Els càlculs basats en una victòria militar s'han vingut a baix, així com els intents de «estira i arronsa» entre dirigents a costa dels pobles. Avui, no només l'esquerra, sinó qualsevol força democràtica s'ha d'unir, però no al voltant d'un programa de militarització i violència, sinó sota la bandera de la pau immediata.

Nosaltres, militants pacifistes russos i ucraïnesos, hem estat privats de la nostra pàtria per aquesta guerra. Cents de milers de compatriotes nostres han mort, hi ha milions de mutilats, desenes de milions reduïts a la desolació i privats d'esperança. Aquesta carnisseria multiplica cada dia el patiment i ens arreplega, a nosaltres i als nostres països, qualsevol futur. S'empresona els nostres companys i es reprimeix amb brutalitat qualsevol dissidència. Coneixem el preu de la guerra: ens ha privat de la nostra veu i del dret a decidir el nostre destí. L'única possibilitat de posar fi a aquesta pesseta és retornar als nostres pobles aquest dret, el dret a l'autodeterminació.

La dictadura de Putin, que va desencadenar la guerra, se sustenta en la por, la violència i la desigualtat per transformar desenes de milers de pobres en carn de canó en nom de les seves ambicions imperials. Però no es pot derrotar aquesta monstruosa màquina amb els seus mateixos mètodes. A Ucraïna, s'abat sobre els pobres una veritable caça de l'home: són detinguts, colpejats, enviats a la força a les trinxeres. En nom de la «independència»? Però el govern de Zelenski signa acords lleonins amb Trump que entreguen totes les riqueses nacionals a una potència estrangera. En nom de la «llibertat»? Però Ucraïna compta amb centenars de presos polítics. Les idees comunistes estan prohibides, i qualsevol dissidència pot implicar repressió o violència de l'extrema dreta. En nom de la «dignitat»? Però mentre que els pobres moren al front, els funcionaris i homes de negocis afins al poder es revolten en la corrupció i el luxe.

La dictadura de Putin amenaça tots els pobles d'Europa. Però la guerra fa als països occidentals similars a la Rússia de Putin. Els dirigents europeus signen amb Trump acords humiliants i desiguals, transformant els seus països en apoderats de Washington, igual que Putin ha convertit Rússia en instrument de la política xinesa. Els governs es preparen obertament a sacrificar el model social a l'altar de l'economia de guerra, exactament com ho ha fet el dictador del Kremlin. Els responsables polítics alemanys i francesos lamenten que Europa pugui convertir-se en víctima d'un mercat entre Trump i Putin, però obliden que ells mateixos han estat els arquitectes d'aquesta catàstrofe. D'una banda, durant anys han considerat el règim rus com un «col·laborador socialment pròxim» en la carrera neoliberal pel benefici; de l'altra, han alimentat amb entusiasme la mecànica de la dominació atlàntica. Aquesta impopular política de desigualtats i militarització porta amb si el retrocés dels drets democràtics: governs i mitjans de comunicació persegueixen els dissidents i es neguen a reconèixer els resultats electorals. On és la diferència amb el putinisme?

Un exemple palmari d'aquesta persecució és la crítica injustificada que s'abat sobre Jean Luc Mélenchon i LFI des del seu discurs del 22 d'agost. Mélenchon va formular unes tesis a les quals ens adherim plenament, i fins i tot considerem evidents: la política de França i d'Europa ha de perseguir la pau i no la victòria militar; una pau duradora és impossible sense una profunda democratització, sense la participació directa dels pobles en la decisió del seu destí; la voluntat i la determinació dels pobles primen sobre les fronteres traçades per dictadors o polítics; és impensable resistir a la dictadura amb mètodes dictatorials; Ucraïna i Europa precisen profundes transformacions democràtiques; en lloc d'un tribut pagat al complex militar-industrial estatunidenc i de la construcció d'una economia de guerra, França necessita reformes socials i reducció de desigualtats; Ucraïna i Rússia necessiten garanties de seguretat, i l'OTAN ha exercit un paper tràgic en la transformació autoritària de Rússia i en la legitimació de la política de Putin; una tornada al dret internacional exigeix l' abandonament de la lògica dels blocs i de les pretensions imperials a l' hegemonia occidental, etc. En resposta, fins als mitjans de comunicació d'esquerra han acusat Mélenchon de «campisme» i d'«utilització de narratives putinistes». No es tracta només de la vergonyosa atribució d'etiquetes infamants als seus oponents (¡una tècnica de propaganda molt apreciada per Putin!), és també una manipu-

Per subscriure't a la *Carta Setmanal del POSI*

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar.
L' elaboració i tramesa d' aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal.
El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de http://posicuarta.org/cartasblog/contacto

Aquesta Carta Setmanal es publica en català i castellà. Pots descarregar ambdues versions a la

lació evident. Podria parlar-se de campisme més aviat en el cas dels que criden a «la guerra fins a la victòria final», els que exigeixen la victòria de «el seu» camp sobre el camp enemic. El campisme nega la complexitat interna d'una societat, les seves contradiccions, i ho redueix tot a una lluita entre Estats i coalicions d'Estats. Mélenchon crida precisament a rebutjar aquest marc conceptual, retornant als pobles la possibilitat d'actuar, en comptes de polítics corruptes i desconnectats, que especulen sobre els «interessos dels pobles».

Els que ataquen Mélenchon i l'LFI de manera tan injusta són infinitament ingenus. Creuen que es pot guanyar la guerra injectant més i més milers de milions en la indústria militar. Però no és altra cosa que legitimar el mateix enfocament del bàndol enemic. Creuen poder-se refugiar després de fórmules constitucionals i especulacions periodístiques, proclamant la integritat democràtica del règim ucraïnès. Les seves paraules no podran frenar desenes de milers d'ucraïnesos que deserten del front. Milions d'ucraïnesos no volen combatre i no senten que el seu país els pertanyi. Si voleu enfortir el seu ànim, ajudeu-los a retrobar la seva veu, el seu dret a decidir, i sí, retorneu-los la seva igualtat social.

Tots els que desitgen la caiguda del projecte imperialista de Putin han de reflexionar sobre la manera com es pot vincular la seva causa amb la de cents de milers de soldats russos, i la de milions de treballadors russos a la rereguarda. Ja que en definitiva, és a les seves mans on es juga el destí del Kremlin. Ara bé, el que proposeu avui són només bombes i una guerra sense fi. Jean-Luc Mélenchon ha estat el primer a convidar-vos a una conversa d'igual a igual. I per a la dictadura de Moscou això és més perillós que els míssils i obusos de l'OTAN.

Liza Smirnova, activista d'esquerra russa.

Andrii Lebediev, activista d'esquerra ucraïnesa.

Viktor Sydorchenko, activista d'esquerra ucraïnesa.

Andrii Konovalov, activista d'esquerra ucraïnesa.

Aleksei Sakhnin, activista d'esquerra russa.

Alexander Voronkov, activista d'esquerra, membre del moviment «Les esquerres post-soviètiques».